

Ясно е, че вървят нагоре. Моето жилище е единственият апартамент на третия етаж, първоначалният съседски двустаен понастоящем съм превърнал в студио, та онзи, който и да е той, трябва да е поел тъкмо насам.

АНГЕЛА

– Микаел.

Чувам как някой ме вика с притаен дъх откъм стълбището зад мен и се извързвам изненадан. Съпругата на пощенския дистрибутор от долния етаж. Размахва някакъв цилиндричен предмет и се озовава при пролуката на вратата, още преди да съумея да реагирам. Съзнанието ми препуска за миг, но бързо се успокоявам. Светло е, Песи спи, освен това е толкова отслабнал, че ми се плаче. В някои от дните само сръбва по малко вода, макар да съм му купил песчанка или хамстер, а искрата в очите му е угаснала. Вратата на гостната е затворена, затова пускам жената в антрето – естествено че не ѝ се стои на стълбището; направо се шмугва покрай мен.

Жената – Паломита, казва ми – обяснява нещо на развален английски, та минава известно време, преди да доловя някакъв смисъл в думите ѝ. Искала да ми благодари за списанието, което ѝ дадох, пък и тя имала подарък за мен, нещо за котката ми.

За котката ми? Точно.

Благодаря ѝ с усмивка, предизвикана по-скоро от окаяна веселост, отколкото радост от подаръка, а тя вдига покъртителен поглед към лицето ми и се вглежда в мен с големи кафяви очи на кошута. После внезапно се сепва, застива, а очите ѝ се разширяват повече от преди.

Откъм стълбището се чуват стъпки.

ПАЛОМИТА

Стъпките приближават като плесници. Бият ме по ушите и лицето през входната врата. Най-ужасният миг ще дойде, когато застанат зад вратата на Микаел. Болката изобщо не е толкова лоша, колкото очакването съвсем скоро да заболи.

Превръщам се в гущер, затърсил прибежище зад гърба на Микаел, после зад палтото му. Стъпките спират, а не се чува глас, това е още по-плашещо от самия него.

Не искам да дишам. Скоро звънецът ще забръмчи. Скоро Пенти ще заблъска по вратата с юмрук. Ще зарече и ще заругае с думи, които имат остри ъгли, а главата му така ще почервенеет, че ще стане синя. Иззад палтото краката ми отново ме подмятат. Другаде, този път към вратата, увисвам на бравата ѝ и потъвам в нова стая, която се разтваря като водопад от светлина.

АНГЕЛА

Кашлянето или почти глухото местене на пластмасова кофа ми подсказват, че старата от долния етаж чисти стълбището, но шумът от стъпките ѝ превръща Паломита в хиперактивен циклон; първо прави опит да се изниже зад гърба ми, после се скрива сред палтата в антрето, а накрая отчаяно се втурва към вратата на гостната, та „ей, ей, не ходи там –“ е единственото, което успявам да процедя, след като вече я е отворила, замръзвайки на прага със зяпнала уста.

ПАЛОМИТА

Тихо си е. Усещам собственото си дишане, сякаш вятър продухва главата ми. Сетне чувам как стъпките отново се раздвижват и заглъхват. Няма как да е бил Пенти. Той щеше да мине през вратата.

Микаел стои в антрето с консервата котешка храна в ръка. По изражението на лицето му личи, че съм направила нещо неуместно. Или пък той. Сега, когато знам, че няма начин да е бил Пенти, осъзнавам какво видях току-що. Пристъпвам към белия кожен диван, издул се от пода като бледа гъба с гладка повърхност. Котката наистина е огромна и катраненочерна. По-голяма е от повечето кучета. Не спи, очите ѝ са отворени, ушите шават, ала дори не повдига глава.

Приближавам се още малко.

– Болно е, сериозно е болно – казвам.

У дома в Малаял имахме много котки и кучета, и други животни, които бродеха около къщите ни. Когато едно животно изглежда така, скоро ще умре.

Докосвам го. На допир е кокалесто и горещо, а козината му е осеяна с възелчета и сплъстени снопчета. Ноздрите му се разширяват и трепкат, не познава миризмата ми. Лицето му не е котешко, по-скоро като на маймуна. Или човек.

Микаел ме моли да внимавам с напрегнат, шептящ глас.

– Това не е котка, а трол – казва ми. Не знам дума-

та трол, но разбирам, че го представя за наистина диво животно, малко зверче, което е намерил.

– Не е яло вече два дни – гласът на Микаел едва се чува.

– Сериозно болно е – повтарям.

Спомням си какво направих веднъж, когато намерих под къщата кучешко леговище. Не знам какво е станало с кученцата, понеже писмото от Манила вече бе пристигнало, а татко и брат ми още на следващия ден ме заведоха в Замбоанга и ме натовариха на кораба от Котабато. Казаха, че съм щяла да стана медицинска сестра. Зарадвах се, понеже си мислех, че това ми се удава. Тъкмо се бях научила да се грижа за малки, още слепи кутрета, чиято майка бе прегазена от джипни*.

Вземам консервата и жестикулирам с нея, докато Микаел не отива в кухнята и не чувам скърцането на отварачката. Връща се с отворената котешка храна. Пъхам пръста си вътре и разбърквам. Котешката храна наподобява гъста кал на бучки. Предпазливо протягам пръст към устата на трола, а той отдръпва немощно глава, уплашен е, облата му глава трепери като на малко котенце. Дъхвам върху пръста си, затоплям храната и ѝ придавам собствената си миризма. Пак протягам пръст и сега души продължително, мнително. После обаче измежду устните му се подава малко розово езиче и близва. Веднъж. Дваж.

Разсмивам се, зарадвана от победата, пък и заради гъделичкащия пръста ми език. Срещам смаяния поглед на Микаел.

– Преди не ядеше котешка храна.

– Може би трябва да му се дава по този начин. Мисли си, че съм неговата мама.

* Маршрутно такси във Филипините. Б. р.

Не знам дали Микаел ме разбира, ала в очите му се четат скептична веселост, която покрива бушувашката в тях тревога.

Той гледа как тролът изяжда няколко бучици от кафявото тесто. После клепачите му натежават, помежду им остава само бляскава резка. Не е имало сили да изчисти очи, в ъгълчетата се виждат жълти топченца. Ставам, подавам консервата на Микаел и отивам да си измия ръцете на кухненската мивка. Той ме следва.

– Хиляди благодарности – казва ми. Свивам рамене, вдигам вежди: дребна работа. Ала съм по-горда и щастлива от когато и да било в тази страна.

Микаел оставя котешката храна на плота и изневиделица хваща ръката ми, притиска я, вдига я до гърдите си.

– Благодаря – повтаря, а мен ме хваща страх, извъртам се, за да го отблъсна и изчезвам в антрето със скоростта на сянка, ала преди да затворя вратата зад себе си безшумно като шепот, не се съдържам да не хвърля бърз поглед по посока на кухнята: Микаел стои на вратата с неразгадаема физиономия, а сърцето ми бие ли, бие – по-бързо от много, много време насам.

АНГЕЛА

Песи не е здрав, храни се, пие и ходи до тоалетната, но не е здрав. Козината му не лъщи, в очите му не гори огън, играе с неохота, спи денем и нощем – един и същи сън, напомнящ на треска.

И аз самият не ям, нито спя, липсва ми поглед върху работата. Рутинните задачи си вървят, но нищо особено креативно. Торбите със Сталкер, които Мартез ми даде, прашасват в ъгъла. Този проклет краен срок ми изглежда далечен, а на практика остават едва няколко седмици.

Паломита го разбра веднага при вида на Песи.
Нещо трябва да се направи. Час по-скоро.